

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8934/2023
29.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров, Весне Станковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Пешић адвокат из ..., против туженог Спортског центра - Установе за физичку културу „Чаир“ из Ниша, чији је пуномоћник Велибор Вељковић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5735/2022 од 31.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5735/2022 од 31.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5735/2022 од 31.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 5735/2022 од 31.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 3286/21 од 07.07.2022. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тужиле тражила да се тужени обавезе на исплату накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове у износу од 80.000,00 динара, претрпљени страх у износу од 50.000,00 динара и претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности у износу од 80.000,00 динара (став први изреке) и обавезана тужиле да на име накнаде трошкова поступка исплати туженом износ од 126.000,00 динара (став други изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужиле је поднетом тужбом тражила накнаду нематеријалне штете проузроковане повредом на спортском објекту - отвореном базену, којим управља тужени. Одговорност туженог за тражену штету заснована је на правилима о

одговорности од опасне ствари и опасне делатности, прописане члановима 173. и 174. Закона о облигационим односима.

Нижестепени судови су одбили тужбени захтев са позивом на правилу о терету доказивања из члана 231. ЗПП. По налажењу судова, након оцене свих изведених доказа закључено је да није могуће поуздано утврдити да је узрок тужилине повреде поломљена и издигнута плочица на простору базена, због чега би постојала одговорност тужене у смислу наведених законских одредби.

Тужила предлага да се дозволи одлучивање о њеној посебној ревизији због погрешне примене одредби Закона о облигационим односима о штети која потиче од опасне ствари, односно опасне делатности и погрешне примене правила о терету доказивања у споровима за накнаду штете по основу одговорности имаоца опасне ствари, односно вршиоца опасне делатности.

Уз ревизију тужила није приложила правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима, тако да није доказана потреба да се дозволи одлучивање о тужилиној посебној ревизији ради уједначавања судске праксе. У овом спору, по оцени Врховног суда, нема правних питања која би требало размотрити у општем интересу или у интересу равноправности грађана.

По оцени Врховног суда, не постоји ни потреба за новим тумачењем материјалног права. Одредба члана 173. Закона о облигационим односима прописује претпоставку да штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу потиче од те ствари, односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете. У конкретном случају, нижестепени судови су оценом изведених доказа (у чију правилност се ревизијски суд не може упуштати) утврдили да ниједна плочица на месту које тужила означава као место настанка повреде није била поломљена или издигнута у односу на остале плочице, да би се, због свог својства и положаја, могла сматрати опасном ствари. Доказивање ове чињенице је на тужили, а на туженом је доказивање да штета не потиче од опасне ствари, односно чињеница које у потпуности или делимично могу ослободити имаоца опасне ствари од одговорности за штету.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда у поступку у спору мале вредности ревизија није дозвољена, због чега је на основу члана 413. истог закона одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић